

Rolf Sparre Johanssons bog er rig på tvivl, længsel og ufuldendte samtaler

Foto: Jón Bjarni Hjartarson

LOUISE JUHL DALSGAARD

15.03.2025

BØGER // ANMELDELSE – Rolf Sparre Johansson giver os med *Ubesvarede opkald* ikke, hvad vi forventer. Digtene giver snarere læseren en kalejdoskopisk undersøgelse af familiære relationer og den bøvlede kærlighed, der kan misforstås.

Ubesvarede opkald

Forfatter: Rolf Sparre Johansson

Forlag: Kronstork

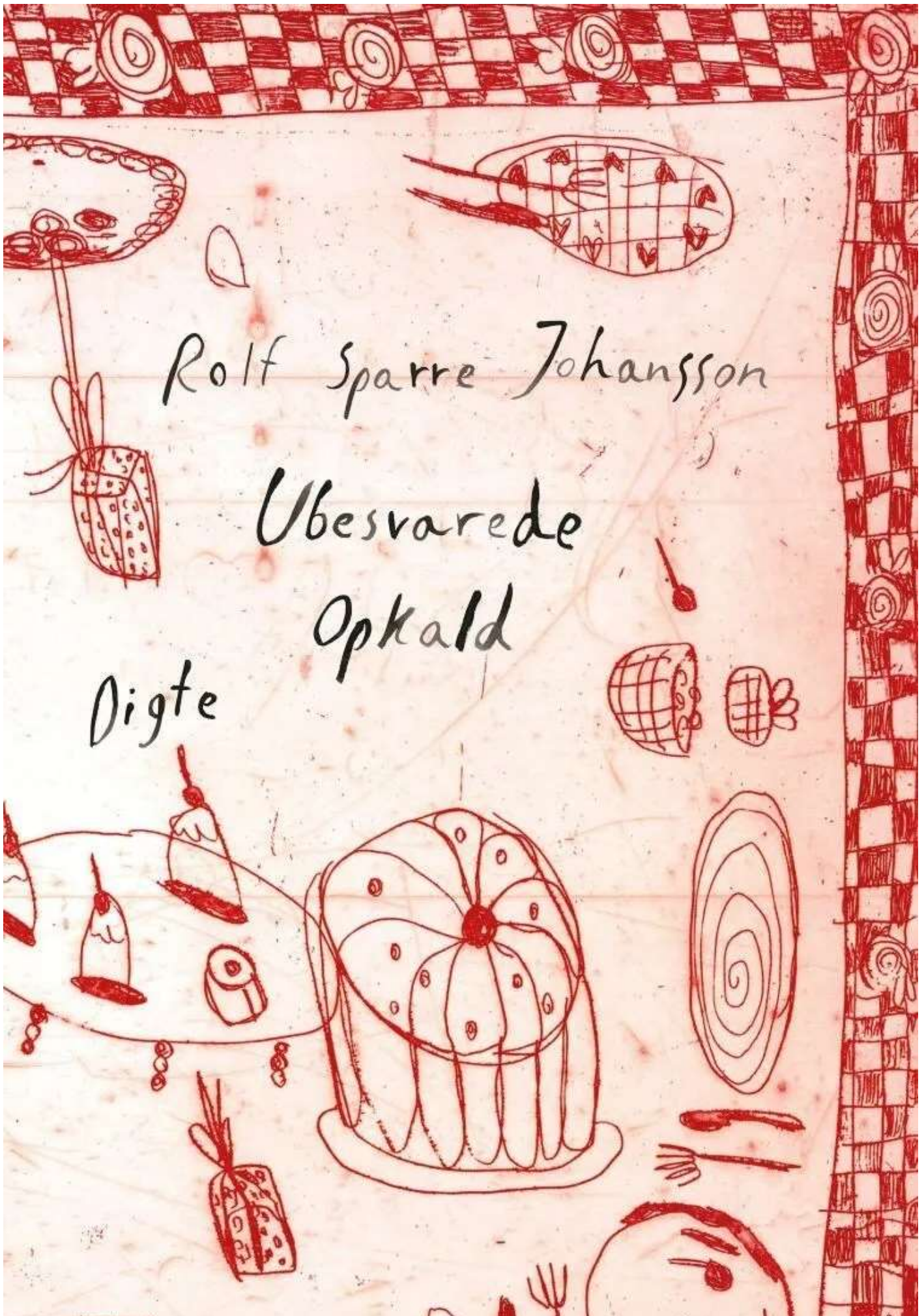
Udkom d. 7. marts 2025.

”Hej Nanna, det er Bertram.”

Sådan indleder Rolf Sparre Johansson sin digtsamling *Ubesvarede opkald*, og henover de næste 178 sider er det selvsamme Bertram, der med hakken, stammen og tøven aldrig rigtigt får fortalt hverken Nanna eller sin stedfar Erling, hvorfor han ringer. Hvad det er, hvad han vil sige.

Lyder det trættende?

Det er det bestemt ikke.

Rolf Sparre Johansson

Ubesvarede

Opkald

Digte

Tværtimod bliver man som læser opslugt, nærmest forført af den famlende jeg-fortæller, der gennem en række lange og meget vævende telefonbeskeder og sms'er til henholdsvis sin søster og stedfar forsøger at formulere noget vigtigt.

På få linjer får Rolf Sparre Johansson med stor indlevelse og præcision beskrevet et forhold mellem stedfar og søn, sorgen over den manglende kontakt, der opleves som død, en begravelse før tid

Noget svært og knudret, forstår man. Noget, Bertram i sine betroelser til telefonens svarer og i sine skrevne beskeder uhyre langsomt og med stor usikkerhed nærmer sig.

Hele vejen er man i tvivl. Om hvorfor han ringer, om hvad.

Digtsamlingen starter med den førnævnte opringning fra Bertram til søsteren. "Hej Nanna, det er Bertram". Men opkaldet bliver ikke besvaret, og i stedet betror fortælleren sine tanker til en telefonsvarer. En lang besked, der begynder sådan her:

"jeg ringer

ringede

til dig lige før

bare for at sige hej

længe siden

men du tog den ikke

så jeg har bare lige lyst til at sige

hej

alligevel”

For Rolf Sparre Johansson hænger alt sammen – også, når det ikke gør

Man fornemmer fra start, hvad det er for et univers, man er trådt ind i. Rolf Sparre Johanssons stil og stemme er umage og overraskende og ikke mindst: udført med overbevisende præcision.

Alt hænger sammen, også når det ikke gør det. Afstanden mellem linjerne og de snublende gentagelser, der så fornemt formidler den tøvende insisteren, der kendetegner jeg-fortælleren.

Henvendelserne er tøvende, stammende, som om Bertram tvivler på sit eget ærinde, men samtidig slår de fortællernes tvivl og usikkerhed fast med syvtommersøm med deres stacato. En sært kejtet elegance, der både vækker rastløshed i læseren over fortællerens uendelige digressioner og detaljerede beskrivelser af alt fra køkkenhave til en børnefiskestang. Men samtidig vækkes en ømhed og forståelse for, hvor svært det er at være Bertram. Forvirret og i tvivl om sig selv. Hvad han mener, føler. Tænker.

Noget er åbenlyst ikke som det skulle være. Måske er der tale om et familiært brud, måske bare en manglende på kontakt. Tydeligt er det i hvert fald, at Bertram savner noget. En samtale, som – i kraft af Nanna og Erlings fravær – i stedet bliver til digtene i *Ubesvarede opkald*.

Foruden talebeskederne til søsteren, Nanna, ringer Bertram også til sin stedfar, Erling, der lige sådan lader opringningerne forblive ubesvarede. Forholdet mellem de to har, fremgår det, været præget af Erlings svigt og alkoholmisbrug, men også af en omsorg: Timelang leg på fodboldbanen, hjælp til kørsel, tilbud om husly. Bertram skriver:

“for et par måneder siden drømte jeg at du var død

og i drømmen blev jeg ked af det

i drømmen

var jeg i et lille rum

ved siden af kapellet efterbegravelsen

og der var nogle meget bløde rolige

farver sådan

brune røde og gule nuancer

og et gardin

og jeg var ked af det

eller i sorg

jeg tror det er derfor jeg ringer

egentlig”

På få linjer får Rolf Sparre Johansson med stor indlevelse og præcision beskrevet et forhold mellem stedfar og søn, sorgen over den manglende kontakt, der opleves som død, en begravelse før tid. Falmede nuancer: brun, rød, gul. Kun et gardin adskiller den levende fra den døde. Sådan som kun et telefonopkald adskiller Bertram fra den familie, han længes efter.

Og nå ja. Så det lille ”egentlig,” der afslutter scenen og bibringer det skær af tvivl, der løber som en åre gennem hele værket. Sådan som også vand finder vej gennem uvejsomt terræn. Ikke den korteste vej men dér, hvor en passage er mulig.

På samme måde finder Bertram vej igennem telefonbeskederne, sætningerne snørkler og slynger sig. Søger en åbning, en smal passage.

Et svar.

Ubesvarede opkald tillader sig at dvæle, tøve, tvivle, ændre retning undervejs. Det er som læser svært at håndtere, fordi vi har en forventning om, at værket skal åbenbare en stadigt større afklaring, en forståelse, måske endda en konklusion.

Men Rolf Sparre Johansson giver os ikke, hvad vi forventer, tværtimod, han giver os noget helt andet. En kalejdoskopisk undersøgelse af familiære relationer. Den bøvlede kærlighed, der kan misforstås som alt muligt andet, som ufred, vrede og manglende accept.

[Klik dig videre til mange flere boganmeldelser lige her.](#)

Kronstork

Rolf Sparre Johansson

LOUISE JUHL DALSGAARD

Louise Juhl Dalsgaard er forfatter til ni bøger såvel digte, noveller som romaner. Hun er til daglig leder af Forfatterlinjen på Dansk Talentakademi og arbejder desuden som projektmedarbejder ved Aarhus Litteraturcenter.